

tir-ho, perquè hi veyia una lògica inesplicable en els fets dels conveins, y d'ensà que tingué esment de la fama atribuïda, allavors encara insidiosa, va esperar les conseqüències naturals dels perjudicis, pero creyent que serían d'una marxa molt més lenta.

Era per la seva muller per qui ell temia deixar la llar trobada; per la seva muller, que, com la del llibre dels Proverbis, amorosia tot l'ambient ab la seva presència, y irradiaven d'ella desconegudes sensacions de benestar, de suavitat y d'alegría. Tota ella, a la acció del amor intens que li havia soslleuat el cor, ab innovacions impressentibles, havia experimentat un canvi tan sensible que transformada en el seu caràcter indolent y adust, era una benedicció de subtilitats gracioses, talment com si s'hagués compenetrat en l'ambient de llar qu'ara creava, y se hi trobés en el medi propi per esplayar el seu destí, que tant de temps havia desvirtuat per causas incompreses.

Mes l'atmosfera de contrarietats s'accentuava cada dia més, y ja en les seves converses maritals se parlava del perill proper. Y's condolien al recort dels pretérits romiatges, que sols havien tingut de delecció l'haver los apromptat el seu encontre. Pero l'esperansa refluïa en els esprits, y s'aferraven a l'ilusió de revifar el foc nou en qualsevol altra encontrada, mes propi als desheretats que la primera.

—A tot arreu hi trobarém l'amor, amaga; li deya;—no veus que'l portém a dintre de nosaltres? Ells, els malvats, ens ho podran aterrar tot, la llar, l'ambient, la ditxa..... Mes tot ho reconstruïm a totes bandes, porque portém els elements de la nostra ánima. ...

Y mentrestant, el fruyt d'amor evolucionava lentament, ja en les converses, hi surava la ditxa del demà de goig en quins floririen les llurs vides.

Mes el poble no's rendia; els intrusos se sentien vençuts y aclaparats: ni una cara bondadosa que'ls hi somrigués ab complacencia, ni una mà que s'allargués per ajudarlos, ni una paraula carinyosa que'ls hi recordés la germanor d'humanitat.

Y al contrari: si el captayre atravessava alguna feixa aont s'hi escaygués trobar-se l'amo, aquest li negava el pas per la mateixa quan no un terrós se li esbossinava als peus, com a primer avís de la prohibició que sobre d'ell pesava.

(Seguirá.)

Poesía

Y al trovador, templó con sus firmes y delicadas manos las cuerdas de su laúd y arrancó de ellas notas amorosas, argentinas, frescas, parecidas al gorreo del ruiseñor, al susurrar de la selva, al murmullo del arroyo; y cantó; cantó á la hermosa castellana, la estrofa henchida de flores, la endecha llena de alabanzas á su belleza, la canción eterna del amor.

La voz cesó, subió el cantor á lo alto del muro y una figura blanca bañada en la azulada luz de la luna, pudo distinguir que desde ojalá ventana contemplava el paisaje y escuchaba con verdadero éxtasis las frases de amor que en confuso tropel, perseguidas unas de otras y acompañadas de las notas melodiosas del laúd, llenaban el ambiente, y llegaban hasta ella:

Se animó el afortunado galán y entonando otra copla, pidió con timidez de niño una prenda que conservar eternamente y donde poder depositar ósculos amorosos, que seguro prefiriera dar á la linda dama, y ella compasiva con el mancebo y en gratitud á su atención, se arrancó dos ó tres margaritas